

Behandling paa Sygehuset, vil den ogsaa komme til at betale Udgifterne til Serum, og i en Række Tilfælde, nemlig saa længe Sygdommen ikke er tagen under offentlig Behandling i den Forstand, at man betegner den som Epidemi, skal Staten jo betale $\frac{3}{4}$ af Udgiften og Kommunen $\frac{1}{4}$, og man kunde saa ræsonnere som saa: Staten kommer i hvert Tilfælde til at tilbagebetale en Del af de Penge, den har faaet for Serum. Dette forholder sig imidlertid ikke rigtigt, thi der blev i Loven i Fjor fastsat en bestemt Betaling pr. Sygedag af 2 Kr. 50 Øre, og det er deraf, Staten afholder $\frac{3}{4}$, men selv om Kommunernes Udgifter til Sygehusbehandling stige til det dobbelte pr. Sygedag paa Grund af dyre Medikamenter, vil der dog ikke blive refunderet dem mere end $\frac{3}{4}$ af 2 Kr. 50 Øre pr. Sygedag fra Statens Side. Som Følge deraf er det et Spørgsmaal, som i Virkeligheden har økonomisk Interesse for de paagældende Sygehuse, medens vi ere interesserede i, at Serum benyttes efter sin Hensigt og saadan, at det virkelig gør Gavn. Jeg synes, at det vilde være en meget daarlig Reform nu at oprette et Institut, ved Hjælp af hvilket man skulde blive i Stand til selv at fremstille alt det Serum, der kræves her i Landet, og samtidig vedtage en Beslutning, der direkte modvirker Benyttelsen af det der fremstillede Produkt. Det synes at være et fuldstændig bagvendt Forhold, og det kan ikke gavne de syge at sige: Nu lave vi et Institut, en stor Anstalt for Tilvejebringelsen af Serum, men til Gengæld skulde I betale det. Det drejer sig i Virkeligheden ikke om smaa Summer. Selv om man ikke vil gaa til de høje Priser, der nu er Tale om for Serum fra Udlandet, er det dog ret betydelige Beløb, der skal betales. For hver Patient bliver Udgiften, beregnet efter Prisen i Tyskland, fra 12—14 til 20 Kr. Selv om man nu ogsaa gik betydeligt ned med Prisen, vil det dog dreje sig om en meget væsentlig Udgift. Man maa huske paa, at der — med god Grund efter min Mening — er nogen Ængstelse ved de store Udgifter, man har til Hospitaler og Sygehuse som Følge af Lægevidenskabens stedse stigende Fordringer til disse, og under de trykkende Forhold, hvorunder vi leve, kunde det meget vel tænkes,

at Kommunalbestyrelserne og de, der have med Sygehuse at gøre, ville ømme sig ved disse Udgifter, hvilket let kunde føre til, at man sagde til de paagældende Læger, at de skulde være meget forsigtige og sparsommelige med Anvendelsen af Serum, fordi det belaster Medicinalbudgettet alt for stærkt. Men naar man saa ikke naar Resultatet at faa de syge helbredet, ere de Penge, der anvendes, kastede bort, medens det, det gælder om, er at faa et Resultat, og det kun er dette, der motiverer og retfærdiggør de store Udgifter, der anvendes. Jeg synes derfor, det vilde være ret ejendommeligt, om Folketinget her vilde gaa imod Regeringen.

Det har forbavset mig i meget høj Grad, at Udvalgets Ordfører, der selv er Læge, har kunnet tiltræde et saadant Forslag. Han har heller ikke under de Forhandlinger, der have fundet Sted med sagskyndige, modsagt, hvad jeg har fremhævet, at det gjaldt om at benytte Serum ret flot, om man vil, for at naa et godt Resultat. Det er noget, man kan faa bekræftet ved Samtale med enhver Læge, men desuagtet gaar det ærede Medlem med til, at der nu skal betales for Serum. Jeg synes, at det er noget daarligt at komme til de syge med. Der er jo mange Tilfælde, hvor Difteritispatienter ikke kunne blive behandlet paa Sygehuse, enten fordi de bo for langt fra dem, eller fordi disse ere optagne, og hvor de altsaa maa behandles af praktiserende Læger, og jeg tror ikke, at de praktiserende Læger i Landet ville være den ærede Ordfører taknemmelige, fordi han nu ligesom slaar dette Lægemedel ud af Haanden paa dem ved at forlange, at det fremtidig skal betales. Lægemedlet maa den paagældende have til Rede til enhver Tid, han maa altsaa bestandig ligge inde med et lille Lager deraf. Tidligere have Lægerne kunnet rekvirere det frit, nu skulde de samtidig med, at de rekvirere det, betale det. Det bliver en Art Driftskapital, som Lægen skal have stikkende i dette Lægemedel, og selv om jeg føler mig ret overbevist om, at det store Flertal af vore Læger er i Besiddelse af megen Menneskekærlighed, kan jeg ogsaa tænke mig de Tilfælde, hvor en saadan praktiserende Læge vil betænke sig noget paa at